

Szent István király ünnepe 2012

Bevezető

A mai nap, legnagyobb nemzeti ünnepünkön, Államalapító Szent Királyunkra, Szent István királyra, és a kezdetekre emlékezünk. Arra az útra, amelyen a Szent Király indította el nemzetünket, és amelyen ma is, nekünk is, járnunk kell, ha biztonságban, békében és boldogságban akarunk élni itt, őseink vérével öntözött drága szent hazánkban. Vajon ezen az úton járunk-e mi? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg nemzetünk fennmaradása iránti közömbösségünket! Uram, irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem őriztük hitelesen keresztény hitünket. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Add kegyelmedet, hogy minden magyar hűen őrizze a Szent Istváni örökséget. Uram, Irgalmazz!

Evangelium után

Egy alkalommal, a közelmúltban, egyik nyugati TV adásban a riporter egy muszlimmal beszélgetett. Feltette neki a kérdést: „Miért nem illeszkedtek be? Mire ő vissza-kérdezett: „Mibe? Nektek nincs hitetek, kultúrátok, gyereketek. Nekünk mindez van. Nektek technikátok van, azt át is vesszük.”

Természetesen ebben a tömör megjegyzésben sok a túlzás. De ma Nyugaton többen járnak a mecsetekbe, mint templomokba.

Szent István király 1000 évvel ezelőtt, magyar keresztény államot alapított. Hitet adott. Egyházat szervezett. Mindebből megszületett a

magyar keresztény kultúra. És most azt kérdezzük: hogyan tovább? Szent István áldott Jobbjával mutatja ma is az utat, hogy visszataláljunk azokhoz az alapokhoz, amelyekre újabb ezer évet lehet építeni.

Mindenekelőtt rámutat a sziklaalapra, és ez a mi keresztény katolikus hitünk. Az Evangéliumban hallottuk: az okos ember sziklára épít. „A Szikla pedig Krisztus” olvassuk Szent Pál Első Korinthusi levelében. A Sziklára épített ház: állja a vihart.

Mivel több nemzedék nőtt már fel rendszeres vallásos oktatás nélkül, a mai világban a legnagyobb kísértés a közömbösség, és a vallási szinkretizmus. „Mindegy mit hisz, csak higgyen valamiben”, mondják sokszor.

A sokféle vallás léte valóban azt bizonyítja, hogy az emberből kiríthatatlan az Isten utáni vágy. Az ember keresi a Titkot, mert mindenekelőtt, ő maga is titok, önmaga számára. Számunkra a keresett Titok Krisztus! Ő a Szikla, amelyre építjük életünket ugyancsak.

Krisztusra, mint Sziklára, Igazságra építeni életünket, ma sem könnyű. Ma nem a nyílt üldözéssel kell szembenézni, hanem a gúny, a lekezelés, az „ez még ott tart” és hasonló megjegyzésekkel. S ez a magukat hívőnek tartók közé is sajnos begyűrűzik.

Sokan mondják: én hívő vagyok! De abban már nem hisznek, hogy lehet hívő módon élni ma is. Gyakran halljuk ugyanis: én hívő vagyok, de nincs időm templomba járni, gyermekeimet szeretném keresztény módon nevelni, de tetszik

tudni: az iskola, a TV, a mai világ erősen hat rájuk, erősebben, mint mi.

Szent István elsősorban saját példájával, azután törvényeivel, intézményeivel a keresztény hit sziklájára építette népe életét. És ez a hit lassan átjárta, megtisztította és megszentelte kultúránkat, hagyományainkat. Úgy átjárta a kereszténység, hogy annak ismerete nélkül nem is érthető meg igazán. Az ősi magyar virtust, a küzdő, harci szellemet lovagiassá nemesítette, megszentelve a családot, a munkát, hazát és jövőt teremtett. Templomok, iskolák, apátságok jöttek létre, szentek születtek. A kereszténység megtestesült a magyar kultúrában.

Egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalóak, büszkék lehetünk kultúránkra, hagyományainkra, kereszténység előtti magunkkal hozott, kereszténység által megszentelt értékeinkre, hőseinkre, szentjeinkre, egy világ csodálkozását kiváltó olimpijonjainkra. De Krisztustól, az Igazságtól semmiféle hamis rágalomhadjárat által nem engedjük magunkat eltávolítani.

Keresztény hitünk az „élet kultúráját” hirdeti, az emberi élet utolérhetetlen méltóságát fogantatásától természetes haláláig. Hirdeti a férfi és nő felbonthatatlan kapcsolatát a házasság szentségében, és a belőle fakadó család pótolhatatlan értékét.

A mi feladatunk, hívő magyar keresztény katolikusoké, hogy jó példával, akár áldozatokat is vállalva éljük meg és hirdessük ezeket az értékeket.

Mint keresztények elfogadhatatlannak tartjuk a „halál kultúráját”,

ahogy II. János-Pál pápa nevezte a mai kor minden pozitív keresztény és nemzeti értékeket megsemmisíteni akaró, globális, és liberális eszmeáramlatot. Tudjuk, hogy keresztény és magyar jövőnk ebben a hazában csak az élet tisztelete révén lehetséges.

Ugyanakkor kell, hogy legyen bátorságunk szembenézni valós problémáinkkal, nem ülhetünk nyugodtan puszkaporos hordón, akár a népesség fogyását, akár szociális és akár etnikai problémáinkat tekintve.

Végül Szt. István áldott Jobbjával rámutat Krisztus Egyházára. Ez az Egyház a mi Édesanyánk, és rámutat a Szűzanyára, Magyarok Nagyasszonyára, aki Anyja az Egyháznak, Oltalmazója hazánknak.

Annyi sok év egyházellenes propagandája ma hozza a rossz gyümölcsöket. A régi ideológiákból semmi sem maradt meg, csak az Egyházellenesség. Profánvonalon: A gátlástalan hitelfelvételből adódó, vért izzasztó adósság törlesztés.

A mai napon Szent István joggal kérdezheti tőlünk: Magyarország, mit tettél a kereszténységeddel? Válaszunk: eltékoztunk. Ő pedig Szent Jobbjával ma is mutatja a kiutat. Rámutat a Sziklára, Jézus Krisztusra, Egyházára. A Magyarok Nagyasszonyára, akinek oltalmába helyezte népünket, és aki 1000 éven át oltalmazta tévelygő gyermekeit és oltalmazza most is és a jövőben, anyai oltalmában biza-
kodó gyermekeit.

Amen.

F. F.